

Geen gezeur

Ik kijk naar mijn voeten die bruin afsteken tegen de witte sandalen en ineenkrimpen tot de maat van de bruine rijglaarsjes die ik met veel moeite weer heb aangetrokken na het bezoek van de schooldokter. Mijn bottines zitten aan de verkeerde kant en daarom lacht mijn moeder me uit. Ze schuifelt me met gekruiste voeten tegemoet en zegt dat ik nu zó moet lopen. Ik ruk aan de veters, schop de laarsjes uit en vlucht de trap op.

Zo breng ik in *Afscheid van steen* mijn 'bottines' ter sprake, het schoeisel van mijn kinderjaren. Bij regenweer moest ik er zwarte 'galoches' over dragen en daar lachten mijn klasgenootjes me om uit.

Op mijn beurt moeder, kocht ik voor mijn kinderen Kickers, de kleurige schoenen met onderaan op de rechter een groen, op de linker een rood punt. Ik maakte ze regelmatig waterdicht, en voor het middelste kind gingen er steunzooltjes in.

Voor mezelf was het te laat. Toen ik vaststelde dat ik moeilijke voeten heb, die me eerder hinderen dan dragen, voeten die ik onderweg wil uitschoppen om steviger door te kunnen stappen, zonder dat gezeur onderaan, daar waar de bal van mijn voet de grond verkeerd raakt, toen hielp daar geen lievemoeederen meer aan. Dat kwam ervan, altijd te hoge en smalle schoenen gekocht om te compenseren dat ik klein en breed ben, en me dan manmoedig grootgehouden op pijnlijke momenten.

Maar ik behielp me, en ik maakte soms gelukkige keuzes. De laaggehakte witte Salamanders, de afgeprijsde Bally-laarsjes, mijn eerste Reeboks waren schoenen waaraan ik me hechtte als een kind aan een knuffeldier. Dat zelfs de duurzaamste schoenen eindig zijn, ondervond ik met een mengeling van spijt en ergernis, en pas nadat ik opnieuw en opnieuw een beroep had gedaan op de schoenlapper.

Toen zette ik nog een stap vooruit, ik weet het nog precies: op 2 juli 1999, in het Antwerpse Museum voor Schone Kunsten, tijdens een rondleiding over een tentoonstelling van Antoon van Dyck. Ik had me geschoeid op de afterdrink en voelde dat bij het gaan en staan, weer dat gezeur onderaan - niets is slechter voor moeilijke voeten dan langzaam vorderen. De ene of andere door Van Dyck geportretteerde Engelse edelman nam mijn eed in ontvangst: dit is de laatste keer dat mijn schoenen iets vergallen.

Mijn gaan- en staantactiek is sindsdien uitgekiend. Ik heb zo mijn hulpmiddelen bij de hand en dikwijls een reservepaar schoenen. En ik zweer bij de Mephisto-mocassin die ik in drievoud bezit, in het zwart, geel en rood, mijn Belgische inkleuring van een Frans merk.

Rayette Rasch
2 | 2 | 2007